

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

**Міжнародна стратегія
економічного розвитку регіону**

**Международная стратегия
экономического развития региона**

**International Strategy
of Region Economic Development**

Матеріали

VI Міжнародної науково-практичної конференції
(м. Суми, Україна, 17 березня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

3. диверсифікація діяльності, способуюча одночасному розвитку багатьох, не пов'язаних між собою видів виробництва, розширенню асортименту та зменшенню ризику банкрутства;

4. зміна економічної політики, яка повлечет за собою новий етап інтеграційних процесів через зміну організаційно-правової форми, умов взаємодії та т.п.

Виявлені закономірності дозволяють створювати необхідні сприятливі умови для підвищення конкурентоспособності підприємств текстильної та швейної промисловості. На сьогоднішній момент, за оцінкою експертів, легка промисловість знаходиться в першій трійці галузей, підвержених особливому ризику в зв'язку з вступленням Росії до Всесвітньої торгової організації. Інтеграція підприємств в текстильну та швейну промисловість є одним з способів захисту інтересів виробників текстильної та швейної продукції.

ВДОСКОНАЛЕННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ФОРМ МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА, ЯК НАПРЯМ ПОЛІПШУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

Васильчук Н. О., к.е.н.

Інститут економіко-правових досліджень НАН України

В теорії та практиці існує велика кількість різних організаційних форм співробітництва. Кожна має класифікаційну ознаку і обумовлена різним характером відносин. Більшість авторів вважають основними формами міжрегіональних економічних зв'язків в умовах ринку матеріальний товарообмін результатами праці, взаємовигідне виконання регіонами робіт і послуг, спільне проведення робіт виробничого та невиробничого характеру, розвиток міжрегіонального туризму, проведення однакової регіональної податкової, демографічної політики, політики ціноутворення. Але така класифікація відображає тільки економічний зміст, без урахування інших аспектів міжрегіонального співробітництва. Сучасне розуміння МС ґрунтується на комплексній підході взаємодії, а тому потребує системного підходу до класифікації. Крім цього така класифікація не відображає інтереси всіх суб'єктів співробітництва. На рис. 1 наведена класифікація видів форм міжрегіонального співробітництва.

В залежності від правового статусу створення (ця класифікаційна ознака вважається найбільш поширеною в Україні з точки зору організаційних форм співробітництва підприємств, органів влади та громадських організацій), було виділено формальні (правосуб'єктні)

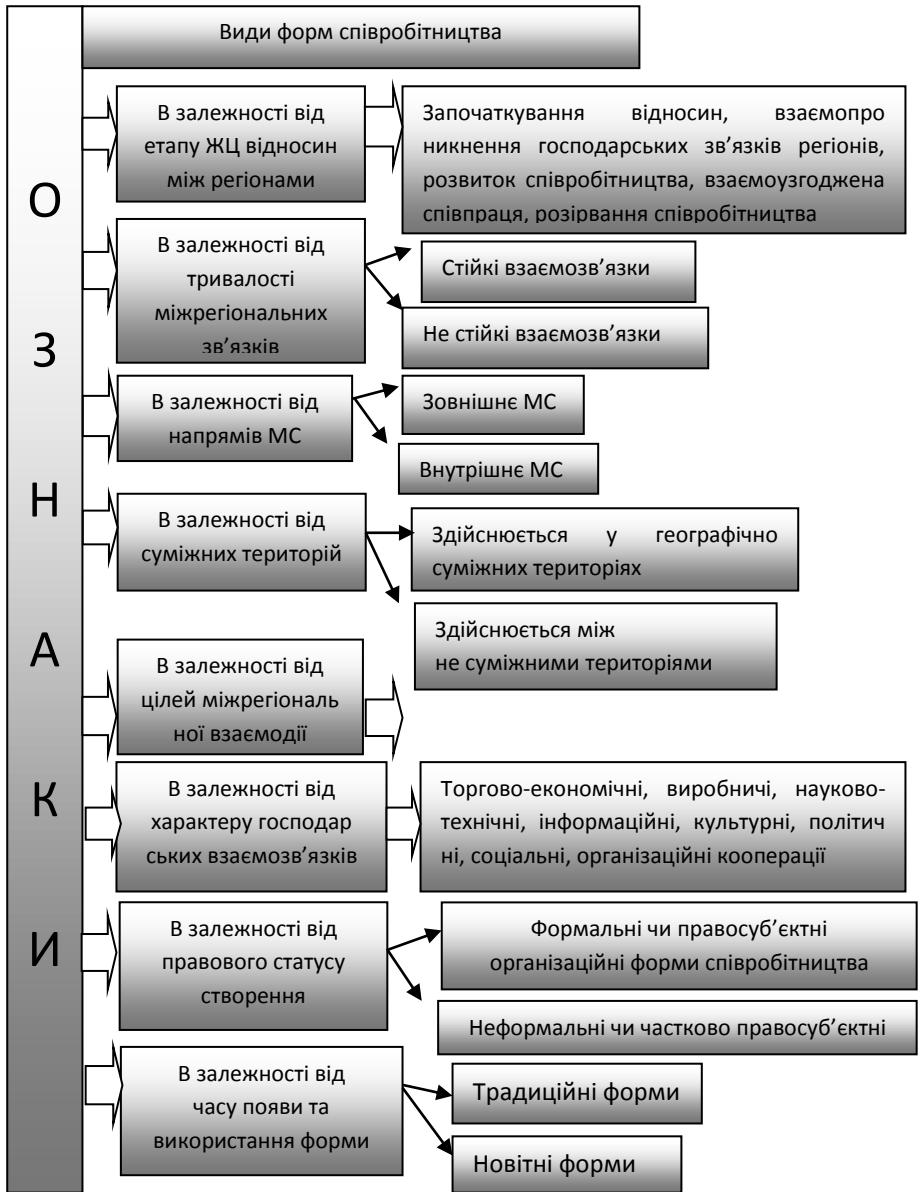

Рис. 1. Класифікація видів форм МС

*Джерело: Власна розробка автора

організаційні форми співробітництва, до яких належать створені у вигляді юридичної особи (спільного підприємства) з офіційною реєстрацією об'єднання у будь-якій з організаційних форм, визначених у Господарському кодексі України. На відміну від формальних неформальні (частково правосуб'єктні) – створені на домовленості (угоді про співпрацю) без реорганізації підприємств або зміни структури власності. В залежності від часу появи та використання, організаційні форми МС було поділено на традиційні і новітні (ця класифікаційна ознака є домінуючою з огляду на тему дослідження). Під традиційними формами будемо розуміти ті організаційні форми, які притаманні регіону, державі вони вже використовувалися в процесі активізації співробітництва, на формальних (правосуб'єктивних) умовах. Новітні організаційні форми – це такі форми, які раніше не використовувалися в рамках певної території та які сприяють створенню нових синергетичних властивостей у інтеграційного чи квазі-інтеграційного об'єднання через складання зусиль раніше автономних учасників, на не формальній (частково правосуб'єктній) основі.

Дана класифікація дозволяє комплексно підійти до вибору організаційної форми співробітництва регіонів та враховує інтереси всіх суб'єктів співробітництва.

СРАВНИТЕЛЬНЫЙ АНАЛИЗ ЭКСПОРТА БЕЛОРУССКИХ И УКРАИНСКИХ ТРАКТОРОВ В РОССИЮ.

Дубенецкий Н. А., доц.

*УО «Витебский государственный технологический университет»
(Республика Беларусь)*

Экспорт тракторов является признаком высокого технологического развития страны-экспортера. Динамика этой экспортной позиции позволяет сделать определенные выводы о конкурентоспособности страны-производителя тракторов на рынке сложной технической продукции.

Целью предлагаемого исследования является определение стоимостных и натурально-вещественных трендов экспорта тракторов из Беларуси и Украины в Россию в период 2011-15 гг.

Для Беларуси и Украины важнейшим внешним рынком сбыта тракторов является рынок Российской Федерации. Сложившаяся еще в границах Советского Союза региональная структура производства тракторов сделала Россию объективно зависимой от их ввоза из-за границы, в первую очередь из сопредельных государств - Беларуси и Украины.

В табл. 1 представлены данные о динамике экспорта тракторов из Беларуси в Россию [1].